

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1720

Quæst. 441. Num possit privilegiatus uti suô privilegiô, in quolibet loco, etiam extra territorium concedentis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73982](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73982)

CAPUT II.

De Privilegiorum Usu, Interpretatione,
Extensione.

Quaest. 441. Num possit privilegiatus uti suo privilegio in quolibet loco, etiam extra territorium concedentis?

Resp. Certum est primò, & in eo conveniunt AA, quod sicut privilegii concessi absolute & absque ulla limitatione usus licitus est pro omni territorio & loco concedentis, cum tunc non sit major ratio pro uno loco, quam pro alio, & ne aliàs, si privilegium non intelligendum pro omni loco, tanquam ambiguum & incertum foret inutile, & si voluisset privilegiatus pro aliquo loco sibi subiecto illicitum esse, id declarasse debuisset, cum aliàs prudenter praesumatur, illum voluisse pro omni loco licitum esse. Arg. Reg. Juris. 55. in 6. & ita expressè Suar. L. 8. de LL. c. 26. n. 1. Castrop. tr. 3. d. 4. p. 6. n. 1. Bonac. d. 1. q. 5. n. 1. Wiestn. h. t. n. 27. Ita e contra certum est, usum privilegii concessi limitatè & determinatè pro certo tantum loco, invalidum & illicitum esse pro alio loco, cum valor & licitus usus illius omnino dependeat ab intentione concedentis; ita Castrop. l. c. n. 2. & ceteri AA. cit. Hæc verò limitatio vel constat expressè ex verbis, & si hæc sint dubia & indifferentia, colligenda est ex fine & materia concessionis juxta tenorem litterarum privilegii.

2. Resp. Secundò: Certum quoque est, usum privilegii extra territorium concedentis ad actum specialiter ibidem prohibitum, v. g. comestionis carnis etiam licitum esse pro territorio alieno, in quo is jure communi licitus est, cum quis etiam legibus & statutis propriæ patriæ extra hanc existens non astringatur, juxta c. fin. de Constit. in 6. etiam secluso privilegio uti possit, ita e contra in alieno territorio, ubi talis actus legibus communibus, aut statutis specialibus, vel mandatis prohibitus est, usus privilegii non est licitus in sententia eorum, qui docent, exterum transeuntem ista loca ligari eorum Constitutionibus, eò, quòd concedens privilegium non habeat potestatem remittendi obligationem impositam transeuntibus talia loca per Superiorem illorum, cum non sit Superior illius, prout docent Suar. l. c. à n. 7. Salaf. d. 17. f. 10. n. 54. Bonac. l. c. q. 3. p. 6. n. 4. quos citat ac sequitur Castrop. l. c. n. 6. Secus est in sententia docentium, non minus probabiliter transeuntes illa loca per se non ligati illorum legibus specialibus, nisi quandoque per accidens ob vitandum scandalum, perturbationem Reipublicæ, aliàque incommoda, & tunc etiam in hac sententia per accidens uti non poterunt privilegio suo. Nihilominus tamen Castrop. l. c. cum Salaf. l. c. n. 56. Bonac. l. c. q. 3. p. 7. n. 7. Suar. l. c. censet ex benigna interpretatione voluntatis Superioris loci, quòd quis transit, illum praesumere posse, se obligatum non esse ejus legibus, à quibus in territorio proprio exemptus est, & specialiter non sunt illius loci propriæ.

3. Resp. Tertio: Si usus privilegii non sit contra constitutionem alieni territorii, quòd quis transit, sed adversetur legi, tam in proprio, quam alieno territorio obliganti, v. g. comestio carniuum in

R. P. Leur. Jur. Can. Lib. V.

quadragesima privilegiatum uti posse liberè privilegio in utroque loco, quia obligatio illius legis in utroque loco est eadem, adeòque, si vi privilegii exemptus quis est ab ea in uno loco, etiam exemptus in altero, probabilius censent Suar. cit. c. 26. à num. 15. confirmans id praxi. Salaf. cit. f. 10. Bonac. l. c. p. 6. n. 4. Sanch. de mat. L. 8. d. 31. n. 17. Azor. L. 5. c. 23. q. 6. Castrop. l. c. vers. si autem. Pith. h. t. n. 182. Wiestn. n. 30. quæ in contrarium reddentia sententiam oppositam, ut inquit Castrop. satis quoque probabilem, sunt fere sequentia. Primò: quòd, si prohibita jure communi utriusque loci prohiberentur speciali constitutione vel mandato superioris loci istius alieni, privilegium habitum à superiore loci proprii non liberaret privilegium ab obligatione contracta per specialem prohibitionem superioris alterius loci, adeòque nec liberaret ab obligatione, quando solum jure communi utriusque loci sunt prohibita, quia specialis prohibitio non addit specialem obligationem, cum aliàs gravius peccaret is, cui idem à diversis Superioribus prohibitum, ad quòd tamen responderetur, prohibitionem quidem factam per statutum speciale non superaddere obligationem specialem diversam, quòd ad eos, qui communi lege ligantur, quia jam omnem obligationem, quæ eis induci potest, habent à lege communi, iis tamen, qui exempti sunt à lege communi, quòd minus per specialem illam prohibitionem inducatur obligatio, nihil est, quòd impedire possit. Secundò: quòd Superior loci alieni potest prohibere tibi usum privilegii, quòd habet à proprio Superiore, cum residens etiam transeuntem in ejus territorio mandatis illius obedire tenearis, & vel sic privilegio tuo integrè non deobligaris ab observatione & obligatione præcepti communis. Verùm talis potestas negatur superiori loci alieni, nisi is specialem & honestam causam habeat, quemadmodum prohibendo impedire potest usum dicti privilegii, dum privilegiatus arguitur de eo obtento per subreptionem, quousque se purget manifestando privilegium, ad quem manifestationem eum obligare potest, ut Suar. cit. c. 26. n. 17. Tertio: quòd transeuntem aliena loca per habitudinem etiam transeuntem fiat pars illorum locorum, adeòque tenetur observare statuta & leges illorum, ne pars à toto discordet. Verùm, etsi id verum, quia tamen ab obligatione legis communis habet privilegium exemptionis, lege communi non tenetur.

4. Resp. Denique, si privilegium concessum ad actum secundum se quidem nulli juri repugnantem, ad licitum tamen & honestum sui exercitium Principis, Episcopi, Parochi facultatem exigentem, ut est actus concionandi, missas dicendi, confessiones excipiendi, sine illorum licentia hoc ipso exerceri nequit extra concedentis territorium, eò, quòd concedentis jurisdictio extra suum, ac proinde ad alterius territorium non extendatur. Wiestn. h. t. n. 2. juxta c. fin. de Constit. in 6.

Quaest. 442. Utrum quis uti teneatur suo privilegio?

Resp. Juxta communem, neminem teneri suo privilegio sibi specialiter concessio uti. c. si de terra.

H h